

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1695/2021
09.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из села ..., ког заступа пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Република Србија, Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција Београд, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради накнаде штете, вредност предмета спора 993.932,33 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3371/20 од 16.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 09.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3371/20 од 16.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2879/19 од 26.08.2020. године одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је предложио да се обавезе тужена да му на име разлике од исплаћене до припадајуће плате за период од августа 2016. до августа 2019. године, исплати појединачно одређене износе по месецима и са законском затезном каматом као у овом ставу изреке. У ставу другом одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да у име и за рачун тужиоца уплати припадајуће доприносе за ПИО Републичком фонду за ПИО, доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање и доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање, за период од 23.08.2016. до 31.08.2019. године. У ставу трећем обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка. У ставу четвртном одбијен је захтев тужиоца за ослобођење од плаћања судских такси у овој правној ствари.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3371/20 од 16.12.2020. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2879/19 од 26.08.2020. године. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију, на основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права, ради разматрања питања у општем интересу.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије, сходно ставу 2. исте одредбе, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, Врховни касациони суд је утврдио да нису испуњени услови предвиђени одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Према разлозима другостепене пресуде, а на основу чињеничног стања утврђеног у првостепеној пресуди, тужилац у утуженом периоду није обављао фактички рад, односно није био радно ангажован. У складу са наведеним, нижестепени судови закључују да тужилац нема право на разлику између зараде која се исплаћује за рад у пуном радном времену и плате која му је у том периоду исплаћена. Утврђено је да тужилац није користио дозвољене правне лекове против решења туженог којим му је утврђена плата у утуженом периоду, да је исто решење постало коначно и правноснажно, па нема незаконитог и неправилног рада тужене.

Имајући у виду разлоге на којима је заснована побијана другостепена пресуда, пре свега да у посматраном периоду тужилац није обављао фактички рад, следи да не постоји потреба за новим тумачењем наведеног правног питања. Нема потребе ни за разматрањем правних питања у општем интересу, ни у интересу равноправности грађана, као ни за уједначавањем судске праксе.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд одлучио је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије тужиоца, у складу са одредбом члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора побијеног дела износи 993.932,33 динара, односно 8.437 евра. Имајући у виду да вредност предмета спора побијеног дела пресуде не достиже захтевани ревизијски цензус, ревизија тужиоца је недозвољена.

У складу са изнетим, Врховни касациони суд одбацио је ревизију тужиоца као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић